

Bilag 10 b.*Til Justitsministeriet.*

Ved den under 11. April f. A. stadfæstede Lønningslov for forskellige af de i Lov om Rettens Pleje omhandlede Embeds- og Bestillingsmænd er der tillagt Landsdommerne i vestre Landsret bortset fra Formanden en aarlig Lønning af 6000 Kr., stigende hvert fjerde Aar med 500 Kr. indtil 8000 Kr. Den nuværende paa et ganske forældet Grundlag, nemlig i det væsentlige paa Loven af 19. Februar 1861, hvilende Lønning med Tillæg af det i Aaret 1908 bevilgede Supplement paa 25 pCt. udgør derimod ikkun 4540 Kr., stigende hvert tredje Aar med 400 Kr. indtil 6140 Kr.

Af fornævnte Lønningslovs Historie fremgaar det paa det klareste, at man allerede for Aar siden har været paa det rene med de nugældende Lønningers Utilstrækkelighed. Regeringen har saaledes i Bemærkningerne til sit den 10. December 1912 i Folketinget fremsatte Forslag til en Lønningslov, der for Landsdommernes Vedkommende indeholdt de samme Satser som Loven af 11. April f. A., udtrykkelig udtalt, at den aarlige Merudgift, som herved forvoldes, kan formentlig ikke i egentlig Forstand siges at skyldes Procesreformen, da de foreslaaede Lønninger neppe er højere, end de tilsvarende Stillinger under den nuværende Procesordning med Føje kunde gøre Krav paa« (Rigsdagstidenden 1912—13, Tillæg A. Sp. 3096), og lignende Udtalelser er fremkomne under Forhandlingerne i Rigsdagen uden at møde Modsigelse.

Naar vi saaledes i 1912 fik 25 pCt. mindre i Lønning, end vi efter vort Arbejde og Stilling uimodsagt kunde gøre Krav paa, tiltrænger det neppe nogen Paavisning, at vi i endnu langt højere Grad er brøstholdne nu, da Pengene er sunkne mindst 40 pCt. i Værdi, og der følgelig nu realiter ikkun ydes os en Lønning af 2724 Kr. (60 pCt. af 4540) stigende til 3684 Kr. (60 pCt. af 6140). Vi maa derfor med Styrke gøre gældende, at vort Ønske om og Krav paa at opnaa en følelig Lønforbedring ikke længer lader sig afvise, saa meget mindre som der er foretaget Lønreguleringer til Gunst for Embeds- og Bestillingsmænd, hvis Gager hviler paa et langt yngre Grundlag end vore. At udrede Enkelthederne i den overordentlige Fordyrelse af Levefoden, som de sidste Aar har medført, og som maa formodes at ville vedvare om ikke skærpes i de nærmest kommende Aar, kan vi ikke anse fornødent, idet de herhen hørende Forhold er vel kendte af enhver, men vi maa indskrænke os til at fastslaa, at, for saa vidt ikke Bierhverv, Formue eller lignende af Statskassen uafhængige Forhold i nogen Grad bidrager til at lette Tidens Tryk, — og hertil bør der ved Fastsættelsen af Lønnen for vort Arbejde ikke tages Hensyn — er vi selv med pinlig Sparsommelighed ikke med de nuværende Lønninger inklusive de nogle af os tilfaldende Dyrtdstillæg i Stand til at afholde Udgifterne ved vort og vore Familiers efter vor Stilling sømmelige Underhold, samt at vor Arbejdsro og hele Eksistens trues paa en Maade, med hvilken hverken Staten, de Embeder, vi beklæder, eller vi selv kan vare tjent. I en By af Viborgs Størrelse kan det trods alle Bestræbelser for at bevare det ydre Skin ikke i Længden forblive upaaagtet, naar en Embedsmandsklasse, der i højere Grad end nogen anden gennem mere end Hundrede Aar har været sammenkædet med Byens Historie og bidraget til deres Særpræg, ganske mister sit økonomiske Grundlag, og vi haaber derfor at finde Øre, naar vi hævder, at saavel Embedernes som Embedsmændenes Anseelse og hele sociale Position under saadanne Forhold lider en saa væsentlig Svækkelse, at det for de bevilgende Myndigheder bliver en bydende Nødvendighed at træde hjælpende til.